

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director: C. G. DISSESCU

Prim-Redactor: SILIU RĂDULESCU

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RADULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Solemnitatea dela Curtea de Casație cu prilejul reîncepterii, după vacanță, a activității judecătorești.

Victor Hillard, — *Evoluția actului de guvernământ în jurisprudența Curții de Casație,*

Jur sprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție S. U.* — Competință. — Imobil situat pe teritoriul unui Stat străin.

(Codreanu D. Belu cu Codreanu D. Boncea)

Idem Secția III. — Perimare. — Copie după cerere. — Dacă trebuie comunicată părții adverse.

(Soc. Rhein Donau Expres cu Firma Scheier et Hoffenberg)

Curtea de Apel din București, S. 1. — Urmărire gene. ală de venituri. — Gerant. — Puteri limitativ acordate

(Ecaterina Medigreceanu și alții cu Eforia Spitalelor).

SOLEMNITATEA

Reîncepterii lucrărilor la înalta Curte de Casație

Cuvântarea d-lui Președinte Em. Miculescu și răspunsul
d-lui Procuror General I. N. Stambulescu

In ziua de 17 Sept. 1928 prima zi de reîncepterea lucrărilor Inaltei Curți de Casație, după vacanța mare, d-l Președinte al secțiunii I, Em. Miculescu, în lipsa d-lui Prim-Președinte, a convocat Curtea în secțiuni unite, în ședință solemnă, pentru comemorarea fostului procuror al Inaltei Curți, Dimitrie Bagdad.

Cu această ocaziune, D-l Președinte Miculescu a rostit următoarea cuvântare:

Reîncepem lucrările noastre după vacanța de vară sub impresiunea de tristete a unei nouă și dureroase pierderi: glasul procurorului Dimitrie Bagdad de pe lângă această Inaltă Certe, nu va mai putea fi auzit. In ziua de 3 Sept. întunericul vecinicii a stins o lumină vie, a pus capăt unei existențe, în care magistratura își punea cele mai mândre nădejdi.

Nimeni și nici el însuși nu bănuia gravitatea boalei de care era atins. De abea în vara acestui an simtind unele simptome prevestitoare, se hotărâse să plece la Viena ca să se îngrijească. In drum s'a oprit la Cernăuți spre a-și vedea prietenii. Aci însă a fost surprins de o criză acută al cărui rezultat a fost desnodământul fatal.

Dimitrie Bagdad a debutat în magistratură mai întâi ca procuror la Covurlui, a trecut apoi ca judecător la Tribunalele de Tutova, Ialomița și Ilfov, pentru a ajunge în 1918 președinte la Trib. Tighina, și puține luni după aceasta este înaintat consilier

la Curtea de Apel din Cernăuți. Pretutindeni s'a distins prin sârguință, seriozitate și pricepere, — mai ales la Cernăuți a avut prilejul să-și desfășoare calitățile eminente cu care natura îl înzestrase, însușindu-și repede legiuirile Austriace și aducând în talmăcirea lor metoda și claritatea geniului latin.

In 1924, după mai bine de 5 ani de muncă stăruitoare și rodnică la Cernăuți, este transferat la Curtea de Apel București, iar în Iunie 1927 a fost găsit demn să fie primit în rândurile Inaltei Curți, având de abea etatea de 44 ani.

Dacă a urcat cu repeziciune diferitele trepte din cariera sa, aceasta o datorește exclusiv meritelor sale. Doctor în drept dela Facultatea din Paris, și prin urmare având la bază o cultură juridică solidă, el își însușise și cunoștințe generale întinse.

Activitatea lui a fost resimțită mai cu deosebire în Basarabia și Bucovina, fiindcă dânsul nu era numai un magistrat distins, dar avea și o inimă caldă de patriot, contribuind împreună cu alți merițoși colegi la răspândirea culturai și la deșteptarea conștiinței naționale române.

Să ne ducem un moment cu gândul la starea de spirite din 1919 când Bagdad a venit Consilier la Curtea din Cernăuți.

In răstimpul celor 140 ani de dominațiune austriacă, năvălise elementele străine pe plaiurile frumoase ale Bucovinei, acest leagăn al dezvoltării Statului Moldovenesc, — invaziune metodică organizată și condusă pentru a înăbuși întreaga suflare românească. Vă închipuiți câte suferințe, umiliri și urgii trecuse în acest interval de aproape un secol și jumătate peste acea nenorocită provincie, fără ca asupritorii să fi reușit totuși să nămicască ceva din individualitatea populațiunii rurale băstinașe. Nu estemai puțin adevărat însă că la orașe infiltrațiunea se operase dând astfel vechilor cetăți Moldovenești un aspect străin. Aceste elemente suprapuse de slavi, germani și alte neamuri mai cu deosebire în Cernăuți se găseau în mase compacte, se deprinsese să domnească peste plăieșii lui Ștefan cel Mare, fiindcă se bucurase de protecțiunea puterii asupritoare pentru a-și îndeplini scopul de desnaționalizare.

Memoria noastră este încă vie când în Ardeal ca și Bucovnia numele de român era aruncat ca o poireclă de insultă.

Disprețul ostentativ și chinuitor este nu numai un mijloc de asuprire, dar încă de desnaționalizare, fiindcă aduce desnădejdea și deprimarea în suflete,

și la cei mai puțin rezistenți resemnarea este ade-sea urmată de capitularea conștiinței naționale.

Dar a venit odată și ziua desrobirei. Noi care re- intram în casa noastră nu aveam nevoie de exercițiu asupra, nu aveam nici o tendință de desnaționalizare fiindcă boierimea și intelectualii ca și populațiunea rurală își păstrase individualitatea neamului și era în masă covârșitoare.

Foștii stăpânitori, cum era lesne de înțeles, nu au primit cu surâsul pe buze noua stare de lucruri, și au continuat opera lor de dușmănie, clevetind în afară, criticând cu răutate și dispreț tot ce era organizație românească de Stat — fără să țină seamă de dificultățile inextricabile create de război. Ne mai putând domni, se mângâiau ponegrind.

În această atmosferă înecăcioasă sosește Bagdad în Iulie 1919 la Curtea din Cernăuți împreună cu alți câțiva valoroși colegi înflăcărați de aceleași sentimente patriotice ca și dânsul. Pionierii noștri se pun la muncă încordată; își însușesc repede legiurile locale, distribuie dreptatea fără ură și patimă, dobândind prin priceperea și tactul lor o autoritate crescândă în care figura lui Bagdad se desprinde tot mai mult.

Cel puțin în ce privește valoarea magistraturii noastre, gurile clevetitorilor au amuțit. Prestigiul ei în Bucovina este astăzi necontestat — astfel că se poate aplica lui Bagdad și colegilor săi de atunci cuvintele marelui poet despre dorobanții noștri, — că au știut să schimbe în renume porecla disprețuitoare de altă dată.

Dar Bagdad a mai adus alte însemnate servicii țării. El a fost timpii din urmă și delegatul guvernului la Tribunalul Arbitral din Constantinopol unde prin talentul și munca sa neobosită a făcut să triumfe punctul de vedere românesc în diferendul cu vacaturile.

Cu această scurtă ochire asupra activității fostului nostru coleg putem să ne dăm seama de imensitatea pierderii ce am suferit. Totdeauna modest ca orice om de o reală valoare, era disprețuit de orice vanitate și avea o concepție superioară în îndeplinirea datoriei.

Când a sosit în București știrea morții sale fulgerătoare, cei mulți dintre noi erau împrăștiați în diferitele colțuri ale țării, iar puținii câți ne găseam aci, n'am aflat decât prea târziu dispozițiunile familiei ca înmormântarea să se facă la moșia defunctului în Râmnicul-Sărat și că ea avea să se efectueze chiar a doua zi de dimineață, abea câteva ore după sosirea vestei fatale, așa că nimeni dintre noi n'a avut cel puțin mângâierea de a conduce până la ultimul său locaș corpul neînsuflit al iubitului nostru coleg.

Profităm de această împrejurare a comemorării sale pentru a uni lacrimile noastre cu acele ale îndureratei sale familii.

Amintirea lui Bagdad va fi neștersă în memoria noastră, fiindcă cu toții i-am apreciat inteligența și calitățile sale superioare — cu toții l'am iubit. Magistrat eminent în toată accepțiunea cuvântului, îi suntem recunoșcători pentru înălțimea la care a ridicat prestigiul magistraturii în provincia realipită, și pentru patriotismul luminat cu care a știut să servească interesele țării.

Luând apoi cuvântul D-l Procuror General I. N. Stam-bulescu, a rostit următoarele :

Inalță Curte,

Avem trista îndatorire de a ne resemna noi toți căți suntem aci, față de decretul Providenței și să luăm act de pierdere, pe timpul vacanțelor a încă unuia din colegii noștri, a lui Dimitrie Bagdad.

Parchetul acestei Inalte Curți este în special lovit prin dispariția așa de neașteptată a unuia din cei mai eminenți ai săi membrii.

În plină tinerețe se stinge un magistrat înzestrat cu cele mai alese calități sufletești.

Adânc cunoscător al principiilor de drept, el era o inteligență foarte vie, de o integritate absolută și dotat cu un caracter nu se poate mai afabil, așa că lasă unanime regrete, tuturor acelor ce au avut ocazia să-l apropie.

Hărăzit cu astfel de însușiri sufletești, el a fost chemat să aducă Țării sale mari servicii, atât în provinciile alipite, unde a funcționat ca președinte de Tribunal și ca Consilier de Curte, cât și acum în urmă, la Constantinopol ca delegat al Statului român, unde cu mult succes a luat parte la judecarea proceselor; acolo pendinte, cu statul turc.

Nu ne mai rămâne — pentru că nu am putut asista la înmormântarea lui nefiind informați la timp — de cât să zicem, după obiceiul creștinesc „să-i fie țărâna ușoară“.

Transmitem pe această cale înduratei sale familii condoleanțele noastre și, în semn de doliu, cerem Inaltei Curți să dispună suspendarea ședințelor sale în conformitate cu regulamentul său interior, pentru câteva minute.

Evoluția actului de guvernământ în jurisprudența Curței de Casație

Dacă doctrina actelor de guvernământ se poate reduce în dreptul public român la două tendințe caracteristice: a d-lui Profesor Paul Negulescu — corespunzând în Franța cu vederile lui Felix Moreau și E. Laferrière — și a d-lui Profesor Anibal Teodorescu — corespunzând în Franța doctrinei lui Berthélémy — nu tot astfel se prezintă sinuoasa jurisprudență a Curței noastre de Casație.

În cea dintâi concepție actul de guvernământ apare ca un act politic de primă necesitate de legitimă apărare a statului asupra ordinii legilor pozitive, iar în secundă teorie nu se admite ca sub eticheta actelor de guvernământ să înceteze starea de legalitate dar se recunoaște existența unor acte de autoritate, a căror oportunitate de împlinire este lăsată la aprecierea necondiționată a organelor puterii executive.

Jurisprudența supremei instanțe până în 1926 — 1927 nu ar putea fi caracterizată prin o linie dreaptă și fermă căci și concepția de ansamblu ce se desprinde din deciziunile Inaltei Curți nu ar putea fi ilustrată prin o figură regulată sau armonioasă.

Astfel în toate deciziunile din 1900 și până în ajunul războiului se marchează tendința dominantă de a confundă actele administrative de autoritate polițienească și actele discreționare ale organelor admi-

nistrative) cu actele de guvernământ propriu-zise, care în o juridică înțelegere a realităților noastre trebuie să însemne numai forma supra-legală a reacțiunii politice — a puterii executive, — din cauza intermitențelor activității parlamentare — pentru apărarea statului pus în fața unei iminente nevoi de conservarea vieții sau a integralității sale organice.

Din o întreagă serie de deciziuni dibuitoare vom sublinia ca o fericită excepție, decizia cu No. 319 din 1907 a Secțiunii a III-a Curței de Casație, care arătând că prin actul de guvernământ trebuie să se înțeleagă, în afară de raporturile puterii executive cu corpurile legiuitoare pentru care nici o discuție de doctrină nu există, și măsurile de siguranță internă și externă ale statului, statornicind însă distincția elementară între calificarea de interes general a unei măsuri a puterii executive și caracterul ei intrinsec de act de guvernământ.

Căci „interesul general” nu este decât o *condiție necesară dar insuficientă* a actului de guvernământ care implică și un complex de grave circumstanțe critice, pe care însă Curtea de Casație în lineamentele generale ale jurisprudenței sale de până acum doi ani le-a omis în definirea actului de guvernământ.

Astfel și în 1919 cu prilejul dizolvării unei Camere de Comerț din Moldova, Curtea de Casație,¹⁾ motivând că prin act de guvernământ se pot înțelege și „orice alte măsuri spre a garanta interesele generale ale Statului” a considerat ca act de guvernământ deci deasupra ordinii legilor pozitive, un act care era reglementat de legea asupra Camerilor de Comerț și Industrie din 10 Mai 1886.

Acest mod prea larg și extensiv de a interpreta caracterul enunțativ și nelimitativ al articolului 5 par. f. al. 1 din vechea lege a Curței de Casație și care în intenția legiuitorului — luminos exprimată în expunerea de motive și discursul la Senat al raportorului — reprezintă o supapă de siguranță pentru împrejurări imprevizibile de legitimă apărare a statului și nu o tehnică comodă de înglobarea tuturor actelor cu caracter general ale puterii executive.

De altfel acest eronat sistem — inconciliabil cu adevăratele principii de drept — și-a arătat proporțiile în 1921 când Curtea de Casație a considerat ca acte de guvernământ două jurnale ale Consiliului de Miniștri prin care se prohibia exportul grâului și se lăsa liber expărtul orzului, ovăzului, etc. în anumite condițiuni de contingentare și se dispunea prin consecință în favoarea statului de o parte din producțiunea cultivatorilor de pământ și s’al creiat un impozit la diferența de preț și la valoarea produselor vândute comisiunii centrale.

Pentru că aceste măsuri ale Consiliului de Miniștri, — care au stabilit fără lege un nou impozit, au dispus fără consens și fără o justă despăgubire în favoarea statului de bunurile unor particulari spre a le redă prin o concesiune și după reținerea unui comision altor particulari (unui sindicat de bănci) cu scopul de a putea face față unei obliga-

țiuni contractuale — au fost luate în vederea „ocrotirii unui interes general, nefiind o măsură individuală și privind o întreagă categorie socială de producători agricoli, și sunt măsuri politice fiind privitoare la siguranța internă”, au fost etichetate prin decizia No. 1211 din 1921 ca acte de guvernământ, necenzurabile de justiție și negeneratoare de responsabilitate juridică.

Absența unui criteriu științific al actelor de guvernământ a permis și unor organe inferioare — ca chiar în timpul funcționării corpurilor legiuitoare — să se pună deasupra legii și fără ca instanțele judecătorești să poată fi sezizate, căci decizia cu No. 135 din 922 a Secțiunii I-a a Curței de Casație consideră o măsură de *prevențiune vamală* (reglementată prin legea vămilor,) a Direcțiunii Vămirilor și a Comandamentului Corpului de Grăniceri de a opri pășunarea vitelor în vecinătatea frontierei cu scop de a opri contrabandele, ca un act de guvernământ.

Tot prin o extensivă interpretare a unui articol de lege, menit ab initio să îngrădească abuzul guvernamental, se admite prin decizia No. 1700 din 15 Dec. 1925 că prohibirea intrării în țară a mașinilor vechi „fiind o măsură de protejirea statului și cu un caracter general” constituie un act de guvernământ.

Credem că este de prisos a insista asupra pericolului absenței unui criteriu științific prestabilit asupra actelor de guvernământ, mai ales în această epocă de hipertrofie a puterii executive, căci un stat de drept — închegând și impunând prin chiar scopul său, norma socială de coexistență socială a indivizilor — nu poate renunța la binefacerile domniei legilor decât în cazurile cu adevărat critice, când stricta aplicare a legilor ar paraliza într’atât posibilitățile de mișcare ale puterii executive încât existența și libertatea statului ar fi grav amenințate.

În cazul unei turburări a vieții colective, care poate proveni și din o epidemie, inundație, cutremur, degriugoladă monetară sau foamete, în caz de revoluțiune sau iminența unui atac extren — și în imposibilitatea convocării corpurilor legiuitoare pentru votarea legilor speciale necesare nouilor împrejurări — măsurile cu caracter salvator ce se iau nu au un caracter propriu-zis *ilegal*, căci neputința temporară de a legifera ceia-ce rațiunea juridică superioară a conservării statului impune, dă acestor acte de guvernământ un caracter *supralegal*.

* * *

Doctrina legitimei apărări a statului ca fundament al actului de guvernământ, concretizată de D-l Profesor Paul Negulescu încă din 1912, ca raportor la Senat al modificării legii Curței de Casație și rezumată în normativa lucrare „La théorie de l’acte de gouvernement dans le droit public roumain”, a fost îmbrățișată în lucrările și debaterile Institutului de Drept Public și Științe Administrative al României, căci unește aspirațiunea către un criteriu științific al actelor de guvernământ cu adevărat cunoașterea a realităților politico-juridice de la noi, și este chemată ca tocmai prin aceste însu-

V. decizia 421/919, *Dreptul* No. 19/920, p. 220.

șiri să reprezinte o trăsătură caracteristică în școala de doctrină a dreptului public român, ce se formează.

Căci schimbarea jurisprudenței Curței de Casație din anii 1926 și 1927 prin adoptarea tezei *legitimei apărări*, concomitent cu lucrările în această direcție ale Institutului de Științe Administrative nu este un simplu act de sincronism, precum nu a fost o simplă coincidență, faptul că una din cele dintâi decizii de fixarea noii jurisprudențe a fost pronunțată de Secția III-a a Inaltei Curți sub prezidenția regretatului Corneliu Botez, care prezidase și debaterile secțiunii Institutului.

Inalta Curte de Casație S. III-a a statornicit prin o serie de patru decizi (No. 872 din 1926 prezidenția d-lui președinte Tăslăoanu; No. 424 din 1927 prezidenția consilierului Corneliu Botez; No. 618 din 1927 complet de divergență prezidenția d-lui Prim-Președinte Oscar Nicolescu; No. 925 din 1927 prezidenția d-lui Președ. Mladoveniu) cu ocazia judecării unei dizolvări de camere agricole, unor acte de rechiziție și transferarea unui funcționar, că criteriul pozitiv de speță, pentru distingerea actului de guvernământ stă în cercetarea elementului dacă o lege regulează și îngreuește exercițiul unui act — invocat ca fiind de guvernământ, — iar în caz afirmativ actul nu poate fi de guvernământ căci acesta scapă controlului justiției pe când reglementarea legală a unui act obligă instanțele judecătorești să examineze *legalitatea* actului. Iar ca normă apriorică, Curtea de Casație înțelege actul de guvernământ ca rezultatul unor împrejurări superioare prevederilor legii, impunându-se ca necesități inexorabile, de forță majoră, periclitând existența statului și punându-l astfel în stare de *legitimă apărare*.

Suntem convingși că aceste statorniciri normative ale supremei noastre instanțe rămân definitiv dobândite patrimoniului nostru juridic și că treptat se va înțelege că și interpretarea și executarea unor tractate internaționale — creatoare de regim juridic permanent — nu constituiesc acte de guvernământ când întinderea interpretării nu poate duce la modificarea unilaterală a unei convențiuni internaționale bilaterale sau plurilaterale.

Deasemeni formarea unui mediu de gândire juridică autonomă va limpezi cu timpul că actele de naturalizare și de expulzare sunt acte discreționare ce nu au nici o comunitate de substanță juridică cu actele de guvernământ, iar actele de dizolvarea unei persoane juridice de drept privat nu pot primi înglobarea articolului 2 din noua lege a contenciosului fără o prealabilă verificare și aprofundare a doctrinei juridice a statului nostru față de persoanele juridice particulare, doctrină ce contrar aparențelor officioase este încă nebuloasă.

Semnaland, cu satisfacția cercetătorului de adevăruri juridice, noua îndrumare a jurisprudenței române, nu putem încheia fără a reitera evidența unei antinomii a dreptului nostru constituțional.

În conformitate cu articolul 103 din Constituție, Curtea de Casație în secțiuni-unite poate declara inaplicabilă o lege — act solemn al unui organ cu

plenitudine de suveranitate legislativă — ca neconstituțională, dar nu poate examina din nici un punct de vedere un act ilegal sau anticonstituțional al puterii executive — care în conformitate cu art. 88 din Constituție are puteri limitate și delegate, — de îndată ce actul este de guvernământ.

Mai adăugăm nădejdea că noua jurisprudență va contribui și la restabilirea echilibrului firesc al celor trei puteri în stat și va preciza întotdeauna raportul normal de proporționalizare drepturilor particulare față de îndatoririle publice, raport în care trebuie să căutăm osătura *actului de guvernământ*, și despre care manifestăm credința, că prin natura lui poate fi discordant cu legile pozitive, căci după fericita expresie a lui Génys „*tout le droit n'est pas enfermé dans la légalité*”, dar trebuie să fie concordant cu acea supra-legalitate imponderabilă, cu acel mănunchiu ideal de axiome juridice inerente vieții individului în o societate civilizată.

De altfel a avea clara-vizune sau intenția armonizării marilor rațiuni juridice cu inițiativele politice ce scapă cenzurii legilor pozitive, constituie pretenția unei națiuni suverane față de acele ce în numele ei exercită actele de guvernământ.

Victor Hillard

Doctor în Științele Juridice
Avocat.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. U.

Audiența dela 19 Ianuarie 1928

Președinția D-lui Oscar N. Nicolescu, prim-președinte

Codreanu D. Belu cu Codreanu D. Boncea

COMPETINȚĂ. — DACĂ INSTANȚELE JUDECĂTOREȘTI ROMÂNE POT PRONUNȚA HOTĂRĂRI CARE AR PRIVI UN IMOBIL SITUAT PE TERITORIUL UNUI STAT STRĂIN.

Potrivit principiului dedus din suveranitatea Tratatelor, că numai imobilele aflătoare în cuprinsul teritoriilor României sunt supuse legilor române, urmează că instanțele judecătorești române nu pot pronunța hotărâri cari ar privi un imobil situat pe un teritoriu aflat în afară de frontierele Statului român, căci ele nu s'ar putea executa fără să se atingă suveranitatea Statului străin pe al cărui teritoriu se găsește imobilul.

No. 1. — Respins recursul făcut de Codreanu Dimitrie Belu și Singer Iosif în contra deciziei cu No. 718/922 a Curții de Apel din Timișoara în proces cu Codreanu Dumitru Boncea

Curtea deliberând,

Având în vedere deciziunea supusă recursului, din care se constată că recurenții Codreanu Dimitrie Belu și Singer Iosif, introducând acțiune de reînnoire contra reclamantului Codreanu Dumitru Boncea, au cerut scoaterea din vigoare a deciziei

No. 651 din 1921, pronunțată de Inalta Curte de Casație și Justiție, prin care s'a respins cererea de revizuire a deciziunii Curții de apel din Oradea-Mare No. 281 din 1919, care confirma sentința Tribunalului Arad No. 3302 din 1917, cerere întemeiată pe punctele 1, 8, 11, 12 din art. 563 proc. în vigoare în Ardeal; că, această Inaltă Curte, Secțiunea I-a, prin decizia No. 588 din 1922, a respins din oficiu acțiunea de reînnoire cu privire la punctul I al art. 563 și a dispus în acelaș timp, pe baza art. 573 din aceeaș procedură, trimiterea dosarului la Curtea de apel din Timișoara, pentru a examina și decide asupra celorlalte motive din acțiune, care se întemeia, pe punctele 8, și 11 și 12 din art. 563 proc. civ.; că, prin decizia No. 817 din 1922 supusă recursului de față, Curtea de apel din Timișoara a respins din oficiu acțiunea de reînnoire, pe baza art. 141 și 181 punct. 3 din procedura civilă; că, pentru a decide astfel, Curtea de apel din Timișoara motivează că imobilul în litigiu (domeniul Rotaș) în cursul procesului, s'a alipit Ungariei, așa că suveranitatea Statului român asupra acestui teritoriu încetând, nici instanțele judecătorești române nu mai pot dispune asupra teritoriilor care aparțin altor State, neputând pronunța, în asemenea litigii, hotărâri care nu s'ar putea executa; că, adaugă Curtea, împrejurarea că extrasele cărților funduare pentru teritoriul în chestiune se află încă în România și anume la judecătoria de ocol din Chișinău, nu schimbă întru nimic situația juridică a procesului, pentru acelaș motiv de imposibilitate de executare a hotărârii ce s'ar pronunța, iar secția cărților funduare nu ar mai putea înfăptui nici o introducere nouă în acele cărți pentru imobilele care nu mai aparțin Statului român;

Având în vedere că este de principiu, dedus din suveranitatea Tratatelor, că numai imobilele aflătoare în cuprinsul teritoriilor României sunt supuse legilor române;

Că, astfel fiind, orice dispoziție de lege nu se poate aplica decât în cadrul acestui principiu și prin urmare, instanțele judecătorești nu pot pronunța hotărâri care ar privi un imobil situat pe un teritoriu în afară de frontierele Statului român, căci ele nu s'ar putea executa fără să se atingă suveranitatea Statului străin pe al cărui teritoriu se găsește imobilul;

Că de aceea, nici dispozițiile art. 563, 566 și 573 din procedura civilă, a căror violare se pretinde de recurenți, nu pot fi înțelese în alt sens, căci acele articole care se ocupă de cazurile de reînnoire de proces (563), de forul înaintea căruia se pot introduce acțiunile de reînnoire (566) și de regulile de procedură ce trebuiesc urmate înaintea forului de revizuire (reînnoire), toate aceste prescripțiuni sunt de urmat numai în cece privește litigiile asupra teritoriilor naționale;

Considerând că nici faptul că această Inaltă Curte secția I-a, prin decizia No. 588 din 1922 a trimis dosarul Curții de apel din Timișoara pentru a examina acțiunea de reînnoire asupra punct. 8, 11 și 12 ale art. 563 procedură civilă, nu poate sprijini cererea de casare a deciziunii supusă recursului, deoarece menționata deciziune cu No. 588 din 1922, nu avea caracterul obligatoriu pentru Curtea de apel

din Timișoara care, în prealabil, avea să-și examineze, în acest caz special, competența sa, dar, această trimitere la Curtea de apel din Timișoara s'a făcut pe motiv că această Inaltă Curte nu putea să statueze asupra acțiunii de reînnoire, sprijinită pe punctele 8, 11 și 12 ale art. 563 de competența Curții de apel;

Că, însă, chiar această Inaltă Curte, cu ocazia examinării acțiunii de reînnoire, bazată pe punctul 1, care era de competența sa, motivează că chestiunile referitoare la dreptul de proprietate a unui imobil situat în străinătate, nu pot fi judecate de instanțe judecătorești române, iar dacă, în cauza de față, acțiunea pentru recunoașterea unui drept de proprietate a fost judecată de Tribunalul Arad și de Curtea de apel Oradea, acesta s'a făcut pentru că nu intervenise încă tratatul de pace dela Trianon și Curtea de Casație, chemată a judeca ca instanță de revizuire, nu fusese sesizată, cu vre-o excepțiune în această privință; că, mai departe, Inalta Curte declară că împrejurarea că obiectul procesului fundamental a fost scos, în decursul procedurii de sub jurisdicția Statului român, nu poate constitui baza de reînnoire a procesului prevăzută în punctul 1 al paragrafului 563 procedura civilă, așa că acțiunea de reînnoire cu privire la acest motiv, nu este admisibilă;

Că, față de toate cele mai sus expuse, Curtea de apel din Timișoara n'a violat nici un text de lege. s'a conformat întocmai principiilor de drept în materie, așa că recursul de față nu este fondat.

Pentru aceste motive, respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIIE S. III-a

Audiența de la 6 Iunie 1928

Președinția D-lui Ar. Alexandrescu consilier

Societatea Rhein Donau Express cu Firma Scheier et Haffenberg

PERIMARE.—DACĂ ESTE NECESAR A SE COMUNICA COPIE DUPĂ CERERE PENTRU A SE COMUNICA PĂRȚI ADVERSE.—ART. 13 ȘI 53 DIN LEGEA ACCELERĂRII JUDECĂȚILOR.—ART. 257 PR. CIVILĂ.

În materie de perimare nu este necesar să se alătore conform legii de accelerare și o copie de pe cerere spre a se comunica părții adverse, de oare ce în această materie este o procedură excepțională și sumară, edictată în scopul de a nu se perpetua procesele, reglementată anume de art. 257 pr. civilă, în care nu se prevede o asemenea comunicare.

No. 587.—Admis recursul făcut de către societatea Rhein Donau Express Schiffahrts A. G. în contra sentinței Tribunalului Covurlui în proces cu firma Schneider et Hoffenberg

Curtea deliberând,

Având în vedere că prin sentința supusă recursului Tribunalul Covurlui admite incidentul ridicat de intimata firmă Schneier et Hoffenberg din Cernăuți, și anulează ca rău introdusă cererea de perimare făcută de recurenta Rhein Donau Express

Schiffahrts Gessellschaft, societate anonimă din Viena, pe motiv că recurenta nu a comunicat odată cu cererea de perimare și copie de pe toate actele de care voește să se servească, în conformitate cu legea accelerării judecăților;

Având în vedere că, prin motivele de căsare recurenta susține că Tribunalul numai prin exces de putere și cu violarea art. 1, 2 și 53 din legea accelerării judecăților, 1201 cod civil și 257 proc. civ. a anulat cererea de perimare ca rău introdusă, de oarece pe de o parte în materie de perimare nu se aplică legea accelerării, iar pe de altă parte chiar admitând că s'ar aplica, s'a conformat și acestei legi comunicând o copie de pe cererea de perimare, singurul act nou de care se servea;

Considerând că, procedura creată de legiuitor în materie de perimare este o procedură excepțională și sumară edictată în scopul de a nu se perpetua procesele, astfel că în această materie, în conformitate cu dispozițiunile art. 257 proc. civ. nu se cere să se alăture și o copie de pe cererea de perimare spre a se comunica părții adverse;

Având în vedere că în speță din actele aflătoare la dosar se constată că recurenta a comunicat intimatului o copie de pe cererea de perimare, singurul act nou de care se servea, deoarece obligațiunea de a constata cari sunt actele de procedură cu caracter contradictoriu incumbă Tribunalului ca să le arate, prin aceasta s'a conformat chiar și legii accelerării judecăților;

Astfel fiind, Tribunalul anulând ca rău introdusă cererea de perimare pe motiv că nu s'au respectat formalitățile prevăzute de legea accelerării judecăților necomunicând părții adverse copie de pe actele de cari voește să se servească, fără a arăta anume cari sunt acele acte, este evident că a comis un exces de putere și a violat dispozițiunile citatelor texte de lege, așa că, recursul fiind fondat urmează a fi admis, trimițându-se afacerea aceluiaș Tribunal pentru a proceda la judecarea în fond a cererii de perimare.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. I

Audiența dela 26 Noembrie 1927

Președinția D-lui G. T. Ionescu, consilier

Ecaterina Medigreceanu și alții cu Eforia Spitalelor civile

URMĂRIRE GENERALĂ DE VENITURI. — GIRANT. — DACĂ DREPTUL DE A ADMINISTRA IMPLICĂ ȘI PE ACELA DE A ÎNCHIRIA. — PUTERI LIMITATIV ACORDATE PRIN JURNALUL TRIBUNALULUI. — DEPĂȘIREA LOR. — ART. 477 ȘI URM. PROC. CIVILĂ. — ART. 1537 COD. CIVIL.

URMĂRIRE GENERALĂ DE VENITURI. — GIRANT. — OMISIUNEA TRIBUNALULUI DE A'L OBLIGA LA DAREA UNEI CAUȚIUNI. — DACĂ ATRAGE NULITATEA JURNALULUI DE ÎNCUVIINȚAREA URMĂRIREI DE VENITURI. — ART. 477 ȘI URM. PROC. CIVILĂ.

1. Cu toata că dreptul de a administra cuprinde în sine și dreptul de a închiria. totuși atunci când Tribunalul care ordonă urmărirea veniturilor generale ale unui imobil nu acordă giranților dreptul de a administra acel imobil, ci numai pe acela de a'i strânge veniturile, aceeași potrivit art. 1537 cod. civ. nu pot face acte peste limitele mandatului și ca atare nu pot avea nici dreptul de a închiria imobilul; iar dacă imobilul asupra veniturilor căruia s'a ordonat urmărirea nu se găsește închiriat, giranții în acest caz urmează a se adresa Tribunalului care i-a numit pentru a autoriza închirierea, fixând modalitățile și condițiile ei.

2. Cu toate că în materie de sechestru asigurător se decide că nedepunerea cauțiunii de către creditor simultan cu carerea de sechestru este sancționată prin o nulitate virtuală a jurnalului care a încuviințat măsura asigurătoare nu se poate admite aceeași teorie și în materie de urmărire generală de venituri, astfel că omisiunea Tribunalului de a obliga pe girant la darea cauțiunii, nefiind imputabilă creditorului nu poate avea o consecință atât de gravă și neachitabilă ca nulitatea însăși a urmării de venituri, mai ales că legea nu prevede în mod expres o atare nulitate și prin efectul devolutiv al apelului, omisiunea Tribunalului poate fi reparată de Curtea de Apel.

No. 330. — Admis apelul făcut de Ecaterina Medigreceanu D. Popescu, P. Balaci și Soc. Generală de asigurare «Dacia-România» în contra jurnalului Trib. Notariat Ilfov cu No. 10495 și No. 9740/927 în proces cu Eforia Spitalelor din București.

CURTEA,

Având în vedere apelurile introduse de Ecaterina Medigreceanu, D. Popescu, Petre Balaciu și Soc. Generală de asigurare «Dacia-România» contra jurnalului aceluiaș tribunal No. 9740/927;

Având în vedere susținerile părților și actele dela dosar din care se constată că Tribunalul Ilfov S. Notariat prin jurnalul 9740 din 28 Iunie 1927, în urma cererii Eforiei Spitalelor din București, pentru acoperirea unei creanțe a sale, a ordonat să se urmărească veniturile generale ale imobilului din București, denumit «Teatrul Liric», proprietatea apelanților, numind ca administratori-giranți pentru strângerea veniturilor pe d-nii avocați Ion Dicu și Horia Furtună, cari în ziua de 30 Iunie 1927, când au fost puși în posesie, au închiriat imobilul Ministerului Artelor pentru «Opera Română», pe termen de doi ani, cu chiria de 2 milioane lei pe an; că în ziua de 2 Iulie 1927, apelanții Ecaterina Medigreceanu, D. Popescu și P. Balaciu fac cerere tribunalului Notariat spre a se destitui giranții, cerere la care s'a alăturat și Societatea Generală de Asignare «Dacia-România» în calitate

de creditoare ipotecară urmăritoare; că tribunalul prin jurnalul No. 10945 din 14 Iulie 1927, respinge ambele cereri; că la 16 Iulie 1927, Ecaterina Medigreceanu, D. Popescu și P. Balaciu introduc două apeluri, unul contra jurnalului de mai sus, și altul contra jurnalului 9740/927, iar contra primului jurnal face apel și Societatea Generală de Asigurare «Dacia-România», apeluri conexe prin jurnalul Curței No. 4205/927.

Asupra apelurilor introduse contra jurnalului 4205/927;

Având în vedere că, după cum s'a arătat prin acest jurnal, s'au respins cererile apelanților de a destitui pe d-nii Ion Dicu și Horia Furtună din însărcinarea de giranți ai Teatrului Liric;

Având în vedere că motivele pentru care se cere destituirea sunt: 1) că giranții, închiriind Teatrul Liric au depășit mandatul juridic ce li s'a dat de Tribunal de a strânge veniturile lui și 2) reaua administrație ce au făcut prin această închiriere.

Având în vedere primul motiv:

Având în vedere că potrivit art. 483 proc. civ. Tribunalul ordonând urmărirea veniturilor generale ale unui imobil, poate dispune, fie depunerea veniturilor direct la Casa de Consemnațiuni, fie numirea unui girant special care să administreze imobilul și să-i încaseze veniturile, iar prin art. 487 se precizează că prin hotărârea de numire se va fixa felul și limitele dreptului de administrare al girantului; că, deci, prin acest text, legea limitează drepturile girantului la acelea care i s'au determinat de tribunal prin chiar hotărârea de numire și aceasta sub sancțiunea prevăzută de art. 489 de a fi destituit și condamnat la despăgubire;

Având în vedere că deși este exact că dreptul de a administra cuprinde în sine și dreptul de a închiria, totuși în speță, Tribunalul Notariat prin jurnalul 9740/927, n'a acordat giranților dreptul de a administra imobilul, ci numai pe acela de a strânge veniturile, deci un mandat special, astfel că, potrivit art. 1537 codul civil, dâșii nu puteau face nici un act peste limitele mandatului ce li s'a conferit și ca atare nu aveau nici dreptul de a închiria imobilul.

Că nu se poate susține că, în speță, imobilul nefiind închiriat și interesul creditorului următor fiind ca el să producă venituri, mandatul giranților de a închiria, ar fi cuprins în mod virtual în mandatul ce li s'a dat de Tribunal de a încasa veniturile; că într'adevăr, pe deoparte, Tribunalul când a ordonat urmărirea nu fusese încunoștiințat că imobilul nu este închiriat, iar, pe de altă parte, chiar dacă ar fi cunoscut acest fapt trebuia ca potrivit art. 487 pr. civ. să confere giranților dreptul de închiriere prin chiar hotărârea de numire,

dar cum nu a făcut aceasta, rezultă că nu a voit să li-l acorde;

Ca, în speță, giranții găsind imobilul neînchiriat, și cum nu li se conferise dreptul de închiriere aveau îndatorirea să se adreseze tribunalului, care în virtutea competenței sale generale, era singurul îndreptățit să autorizeze închirierea fixând modalitățile și condițiile ei, în scopul dobândirii unui venit cât mai mare.

Că, dreptul giranților de a închiria imobilul nu rezultă nici din adresa 11963/927 a trib. Notariat Ilfov, prin care li s'a comunicat numirea, căci prin această adresă li se atrage numai atenția asupra principalelor îndatoriri legale, și nu li se conferă dreptul de închiriere; că, în tot cazul chiar dacă le ar fi fost acordat acel drept, el nu poate fi opozabil debitorilor, dat fiindcă acestora nu le pot fi opozabile decât drepturile legale, conferite giranților prin hotărârea de numire și în speță prin acea hotărâre s'a dat giranților dreptul numai de a strânge veniturile iar nu și de a închiria imobilul.

Că, pentru motivele expuse, girantul Ion Dicu și Horia Furtună, închiriind imobilul au trecut peste atribuțiile ce li s'a dat de tribunal, astfel că, potrivit art. 489 pr. civilă, ei urmează să fie înlocuiți, ca atare apelul trebuie să fie admis.

Având în vedere că în locul giranților de mai sus, urmând a fi numită o altă persoană, Curtea, în interesul tuturor părților din proces, dispune ca numirea noului girant să se facă contradictoriu cu ele, în care scop se va fixa termen la stăruință.

Asupra apelului introdus contra jurnalului No. 9740/927;

Având în vedere că prin acest apel se cere anularea celui jurnal, pentru motivul că Tribunalul nu s'a conformat dispozițiilor art. 487 proc. civ. care prevede obligațiunea de a supune pe girant la darea unei cauțiuni;

Având în vedere că dacă în materie de sequestru asigurător se poate admite teoria după care nedepunerea cauțiunei de către creditor simultan cu cererea de sechestru, este sancționată prin o nulitate virtuală a jurnalului care a încuviințat măsura asigurătoare nu se poate admite aceiași teorie în cazul art. 487 pr. civ.

Intr'adevăr, în cazul unei măsuri asigurătoare, cauțiunea fie că ar fi fixată de lege, fie că ar fi determinată de justiție, ca în materie comercială, trebuie să fie depusă de creditor, astfel că nedepunerea ei sau neoferirea de a o depune odată cu cererea este imputabilă acestuia; că însă cauțiunea cerută de art. 487 pr. civ. se depune de girant în urma obligațiunei impusă de tribunal, prin chiar hotărârea de numire; că omisiunea tribunalului de a obliga pe girant la darea cauțiunei ne-

fiind imputabilă creditorului, nu poate avea o consecință atât de gravă și neechitabilă, nulitatea însăși a urmăririi de venituri, atunci când legea nu prevede în mod expres o atare nulitate și când prin efectul devolutiv al apelului, omisiunea Tribunalului poate fi reparată de Curte.

Că giranții, putând fi obligați de Curte la dare de cauțiune, apelul de față urmează a fi admis numai în parte, iar în ce privește cuantumul cauțiunii, el se va determina odată cu numirea noului girant, la termenul cese va fixa pentru aceasta.

Pentru aceste motive, redactate de D-1 Consilier P. Davidescu, Curtea admite apelul.

Semnați : P. Davidescu, I. A. Floareș.

OPINIUNE,

Subsemnatul consilier difer de decizia majorității numai în ce privește apelul făcut în contra jurnalului Nr. 10495/927, prin care s'a respins cererile făcute de Ecaterina Medigreceanu, D. Popescu și P. Balaciu, la care c'a alăturat și Societ. „Dacia România“, de a se destitui giranții Horia Furtună și D. Dicu, și sunt de părere să se respingă acest apel, pentru următoarele motive :

Având în vedere că chestiunea supusă judecării este de a se ști dacă, în speță, administratori giranți fiind numiți de Tribunal pentru a încasa veniturile imobilului denumit Teatrul Liric, au depășit limitele mandatului dat de Tribunal, când au închiriat acel imobil.

Considerând că administratorul girant numit de Tribunal într'o urmărire generală de venituri, fiind un mandatar judiciar, puterile lui este adevărat că trebuie interpretate în mod restrictiv, căci art. 487 proc. civ. prevede că tribunalul va fixa felul și limitele mandatului; însă în această interpretare trebuie să se țină seamă de împrejurările de fapt în care mandatul a fost dat și să se permită mandatarului să facă toate actele de administrație, cari sunt virtual cuprinse în puterea ce i s'a conferit în mod expres;

Considerând că, în speță, imobilul fiind neînchiriat, mandatul dat giranților de a-i încasa veniturile, cuprinde în sine în mod necesar și dreptul de a-l închiria, căci altfel urmărirea de venituri odonată în speță ar fi iluzorie, imobilul neavând nici un venit:

Că judecătorul, chemat să întrepete această măsură legală, trebuie să o interprete în sensul de a produce un efect și de apăra interesul creditorului în favoarea căruia judecătorul, aplicând legea, a încuviințat urmărirea de venituri și de aceea mandatul conferit în mod expres de a încasa veniturile imobilului, implică necesarmente și dreptul de a-l închiria, în cazul când nu este închiriat;

Că, de altfel, Eforia Spitalelor civile a cerut nu-

mirea unui girant care nu numai să depună veniturile, dar și să administreze, ceea ce înseamnă să închirieze, și această cerere fiind admisă de judecător prin rezoluția pusă pe cerere, în jurnalul redactat în urmă s'a omis să se prevadă și dreptul de a administra în general și deci și dreptul de a închiria; că aceasta se deduce și din adresa ce li s'a trimis giranților pe baza jurnalului, în care li se atrage atenția că venitul imobilului să-l stabilească pe baza contractelor de închiriere anterioare;

Considerând că giranții după ce au închiriat imobilul, au prezentat Tribunalului care i-a numit contractul de închiriere, dându-i explicațiuni asupra urgenței închirierii și asupra prețului obținut, și au cerut cuvenita aprobare, iar Tribunalul luând act, a dispus atașarea contractului la dosar, spre a se avea în vedere la termenul fixat pentru judecarea cererii pe care, între timp, o făcuse proprietarii, de a fi destituiți giranții pentru că, cu rea credință au depășit atribuțiunile conferite, închiriind imobilul fără autorizarea Tribunalului; Că, la 14 Iulie 1927, pronunțându-se asupra acestei cereri, Tribunalul o respinge prin jurnalul Nr. 10495, atacat ce apelul de față, pe motiv că giranții când au închiriat imobilul, au procedat în limitele atribuțiunilor ce li se conferise prin jurnalul anterior și că nu poate fi vorba nici de rea administrație;

Că prin urmare, aceeași instanță judecătorească, care a numit administratorii giranți și care are după lege dreptul de control și supraveghere asupra actelor lor de administrație, fiind chemată să se pronunțe asupra limitelor mandatul dat giranților și hotărând că a înțeles să confere acestora și dreptul de a închiria imobilul, rezultă și din această împrejurare că mandatul dat giranților nu poate avea altă interpretare decât aceea arătată mai sus și pe care însuș mandantul a dat-o propriului său act; că tot de aci rezultă că închirierea este făcută cu autorizarea Tribunalului și fără rea credință din partea giranților;

Că așa fiind, din aceste puncte de vedere apelul este nefondat.

Semnat: G. T. Ionescu.

BIBLIOGRAFIE

A apărut în editura: *Cultura Națională București*
Tratat de Procedură Civilă

*După legile de unificare și legile în vigoare în
Vechiul Regat și Transilvania*

de Victor G. Cadere

Profesor la Facultatea de Drept Oradea
(Un Volum cuprinzând 500 pagini)